

eternam beatitudinem, ne ullius nos vestros servituti servulos subiciatis. Sed ad Christi vestrumque famulatum sub umbra alarum vestrarum protegatis. Ista enim supplicationes si dignemini complere, in isto æternaliter loco in benedictione notum sit vobis memoriale vestrum manere.

EPISTOLA V.

AD SIGEFRIDUM ARCHIEPISCOPUM MOGUNTINUM.

Gratulatur ei reditum ab exilio, et quantis sumptibus sibi constiterit, declinatio insidiarum, quas quidam monachus suæ abbatiæ struxerat, exponit.

Archiepiscoporum piissimo S., pauperum et maxime monachorum defensori fidissimo, S. abbas monasterii S. Quirini cum fratribus suis sedulum oramen una cum devoto famulamino servili.

Quandiu in exilio fuistis, quotidie ego et fratres mei pro salute vestra Dominum rogitabamus, et nunc ipsi gratias agentes pro desiderabili reditu vestro magnopere exultamus. Igitur divina pietas temporibus nostris vos monachili decus vitæ instituit et tutamen singulare. Ideo possum procul dubio non ignorare, quod si horno præsens in regia curta essetis, mihi inter adversa quæ patiebar fidus adiutor fuissetis. Quidam vero non solum falsus monachus, sed, ut ita dicam, vix Christianus, de cœnobitia S. Emmerammi, multa pecunia apud seniore meum studuit me circumvenire, et sic ovile mihi commissum nequaquam per ostium, sed aliunde ascendendo quasi latro anhelabat inire. Hac pro causa, quamvis innocens, jam abbatia depositus essem, nisi amicorum consilio regi tres jurejurando promissas auri libras dedissem. Has igitur, dum ex facultate mea nequirem rependere, eheu! pro his acquirendis thesaurum ecclesiæ S. Quirini maxima ex parte coactus sum expendere. Unde vos precor unice ut ad tanta vadimonia restituenda aliquid meæ inopis supplementum præbeat, pro quo S. Quirino intercedente cœleste præmium a Christo percipiatis, nec non utriusque hominis mei servitium, quod vivam, devotissimum habeatis.

EPISTOLA VI.

EJUSDEM FORTE, AD N.

Excusat suam in liberalibus artium disciplinis imperitiam, et philosophiam caute utentibus prodesse existimat.

Domino suo N. internæ illustrationis luce sere-

nato, N. suis nec dignus dici, laborum præmiis coronari.

Quoniam per os sapientiæ insonuit, ut qui falso prædicantur, suis ipsis necesse sit laudibus erubescant: ego quoque orationum tuarum prædicationibus prosecticis, quæ utinam vere in me dicerentur, ultra me jactatum rei erubesco; quippe cum nihil horum quæ asseris ascribi mihi posse conspicio. Rhetoris namque officia una cum dialecticis syllogismis mecum inusitata, ac per hoc incognita, nec facundiæ propugnaculis ingenium roborant, nec provehant, nec sophismatum argumentationibus obtusam diuque residem mentis aciem armant, vel acuept, scilicet cum ad hujusmodi scientiæ artem nullo modo conscendere vel perlingere possem, qui nec grammaticæ salis condimenta perceperim, nec schematum tropica vestimenta induerim, nec Priscinaisticæ latitudinis, et soliditatis, quo facilius superædificari possit, fundamenta locaverim. Neque enim ad altiora pervenitur, nisi per inferiores gradus ascendatur; nec maceria desuper firma consistit, nisi firmo fundamenti pede subterius fulciatur. Sed quoniam, domine mi, omnia hæc quæ mihi assignasti, lectionis assidue continua vocatione in te sedem posuisse recognoscis, me quoque, quod contra est, eadem abundare credis. Quidquid enim præcipui fluentis Leodiscensibus discendi æstibus flagrans hausi, crebra, quam patior, infirmitate excidatur totum pene, ut ita dixerim. Unde ad memoriam reformandam doctrinæ vacillantis excitamenta adhiberi mihi exæstuo, ac si copia daretur ira rebus, fidelem sæpe præceptorem meum humiliter subjiendus adire desidero.

Quod autem dixisti, in hæc mundana philosophia, quæ apud Deum stulta est, parum esse proficui, dum altius considero, ita verum esse perpendo; sed, si consulte tractatur, aliquo modo in eadem proficitur. Nam quamvis sæpe incautos decipiat, secumque mœroris foveam trahat, via tamen ac quasi præludium consultis cautioribusque esse cognoscitur, per quod exercitati ad altiora et vera saltant. Verum ut sub compendio, quæ fert animus, concludam, illud sanctitatem tuam haud occultum esse cupio, quod nostri moduli nemo tibi devotior, quidquid [sum] vel ero; hocque charitatem tuam exproscō, ut orationibus tuis ab imminente ægritudine adjuver in Domino. Valet.

EPITAPHIUM SEIFRIDI

Abbas eximius tumba situs hac Sigefridus,
Omnia, dum viguit, terrea deseruit.
Ac paupertatis suscepit onus grave gratis:
Vivat cum Domino dives ut hoc pretio.
Sed tamen abbatum cum manderet hic dominatum
Clementi studio, iudicis imperio,

Nullum damnavit, sed cunctos lætificavit,
Sentiat ut Christum nunc sibi propitium.
Huc accedentes dicant sibi compatientes:
Sit modo concivis cœtibus angelicis.
Hæc peto lecturum, vel Adæ legem subiturum,
Christe creaturæ, dic, miserere tuæ.